

СЪС СИЛАТА НА ИЗРЕЧЕНАТА ИСТИНА

Възпоменанията на един лишенец: за промяната на 10 ноември; за Тодор Живков и неговото дело; за „сивите шинели на Шесто“, за „Символ Верую“ на „Нова Зора“ и надеждите за бъдещето

Минчо МИНЧЕВ

Преди десетина дни в Мрежата се появи текст, който правдиво представяше проблемите на днешната българска действителност. Особено бе, че в него от първо лице говореше самият Тодор Живков. В пояснителната бележка се твърдеше, че това е своеобразно завещание на дългогодишния държавен ръководител на Народна република България, по чиято

изрична воля текстът-обръщение към народа на България, се публикува 20 години след неговата смърт.

Въобще не се замислих относно неговата автентичност. Достоверността на фактите, логиката на историческия процес, диалектиката на отрезвяването, убийствената мизерия на духа, която ни заобикаля, вопиющото отчаяние в голяма част от народа ни от безизходицата, разрухата и геноцидното изстребление на хората на България, разбиваха на пух и прах, лъжите които отричаха правдата за собствения ни живот, който сме живели и правеха думите на дългогодишния ни държавен ръководител навременни и нужни. Нямах право да отмина този текст с безразличие или със съмнение и да не го предоставя на читателите на в. „Нова Зора“.

На стр. 7

НД „ТРАДИЦИЯ“ ПРОТЕСТИРА В ИМЕТО НА ЗАКОНА!

На стр. 6

ДИАГНОЗАТА: ТЕЖКА ПОЛИТИЧЕСКА АНЕМИЯ!

Разговор на Петър Волгин и Валентин Вацев, проведен между първи и втори тур на изборите за местни органи на властта и излъчен по програма Хоризонт на 28.X.2019 г.

Господин Вацев, кое, според вас, е най-важното, което трябва да се каже за първия тур на тези избори?

В. В. Има няколко важни неща, но аз този път съм длъжен да започна с уговорки. Първо, не съм наблюдател на българския политически живот и на българския вътрешнополитически процес, така че сега съм някъде на ръба на своята компетенция. Второ - изборите още не са свършили, а при

анализа на изборите все пак трябва да се тръгва от статиката, а не от все още разгръщатата се динамика. Трето - има един обичаен ред на даване (или вземане) на думата - след избори един цял ден говорят журналистите, на следващия ден - социолозите, които би трябвало вече да са преработили информационния масив от данни, и чак на третия ден се дава думата на такива като мен или на подобни. Този път не се чувствам много на мястото си в този дискурс, но вината и отговорността е ваша.

П. В. Аз мисля, че ще се справите.

В. В. Има едно такова правило: на радио „Хоризонт“ не бива да се отказва. Според мен, има два неща, които трябва да се кажат, макар и неразгърнато. Първо, всички трябва да са доволни. Това е отново победа на здравия разум, над здравите сили в българското общество.

На стр. 2

Георги ВАЦОВ

“Петър отсече големия бор, който пречеше на хармана му. Това свето дърво, обожавано от прадедите ни, рухна под брадвата на внуците и дълго лежа в калта”.

Елин Пелин - „Гераците“

ОТКРОВЕННО ЗА ПОВАЛЕНА БЪЛГАРИЯ

(първа част - „Технологията на властта“)

През 1904 г. майсторът на късия разказ и гениален познавач на българската душевност Елин Пелин пише повестта си „Гераците“, разказваща за епохата на първоначалното натрупване на капитала в поелата по европейския път капиталистическа България. Още първите редове ни грабват с фамилната идилия в големия дом на Йордан Герака и веднага откриваме приликата с пресъздадена от Иван Вазов семейна атмосфера

ра в къщата на чорбаджи Марко от романа „Под игото“. Тези типични картини в нашата литературна класика красноречиво, ясно и еднозначно говорят, че българския род, език и вяра са оцеляли по време на дългата робска нощ само благодарение на стовора, съборността, патриархалното семейство и екзистенциалната връзка човек-труд-земя, където медиатор е бил трудът.

На стр. 3

По-конкретно – най-напред никой не бива да се съмнява в безусловната победа на ГЕРБ. Те победиха, и без да си крия душата, мога да ги поздравя. Без съмнение доминират – числово, технологично, и би трябвало да имат голямо основание за радост, но най-умните от тях се досещат вече, че ГЕРБ е не толкова партия, колкото управленска корпорация. А управленските корпорации се оценяват – живота и делата им – по други скали и методи. Има журналисти, които не са спрели да се борят за правото да облизат ръцете на Б. Борисов, а ако може и краката му. И тази сутрин един от тях написа, че ГЕРБ е Б. Борисов, така че, отново Борисов победи. Ако искам да кажа нещо хубаво за Борисов ще се съглася, че като мислим за ГЕРБ, говорим за Борисов, а като мислим за Борисов, говорим за ГЕРБ. Партията е Ленин и Ленин е партията – това сме го учили в едни други години. Истината е, обаче – а трябва да ви интересува преди всичко истината, а не комплиментата – че ГЕРБ, оставайки си дело на Борисов, без съмнение, и негова главна грижа, е управленска корпорация, която обединява българското чиновничество плюс балдъзите на чиновниците, плюс клиентелата. В този смисъл победата на ГЕРБ е безусловна и те имат право да получават поздравления, нека да повтора това, но победата на ГЕРБ по-скоро навява тревоги затава, че машината, корпорацията, властната машина, която е отношения и връзки, по-скоро побеждава този пък с видимо, очевидно скърцане...

П. В. Е, то не може непрекъснато да побеждаваш с апотеоз и с фанфари.

В. В. Точно така. Този път апотеоз не се наблюдава. Трябва да се каже кои са причините, за които аз предполагам, че са налице. Първо, това е отсъствието на Ц. Цветанов. Без топли чувства към него, пък и към никой друг, трябва да кажа, че Цветанов беше организационното сърце и мотор.

П. В. Мислите че ако той беше на терен, щяха да бъдат по-добри резултатите?

В. В. Не по-добри, а по-безусловни. Твърде висок е броят на балотажите. А ние сега говорим за динамиката на избори, които още не са завършили. Т.е. отсъствието на Цветанов се усеща от анализаторите, а не се усеща от тези, които не са пропуснали повод да облизат подметките на Б. Борисов. Това са хора зависими, които очакват от него милион благодеяния. Аз не очаквам от него нищо, така че, мога да говоря това, което мисля. Така. Втората причина – вие я казахте преди малко, но съвсем

накратко – България е някак си изморена от историческо безвремие, което се спуска над обществото. Хубаво е то да е стабилно, както днес – днес то е стабилно – но в такива периоди на стабилност хората се сещат, че най-стабилното място все пак е гробището. Стабилността срещу промяната – никой не може да каже кое е по-правилно! Обществото е изморено от този тип стабилност, която непрекъснато се осъзнава като безпътна, безвремие, безцелност – освен строенето на магистрала разбира се, за което всички ние аплодираме.

П. В. Т.е. търси се нещо различно, има го това в обществото.

ДИАГНОЗАТА: ТЕЖКА ПОЛИТИЧЕСКА АНЕМИЯ!

В. В. Именно. Обществото е жадно за промяна, но не бива да му се внушава, че събарянето на Б. Борисов ще бъде голямата промяна. Въпросът за промяната е доста по-сложен. А има и трето – формации от този тип, управленски формации от неидеологически, а от технократски тип имат един обективен – аз го наричам за себе си – период на полуразпад. Някъде на 10-ата или 11-ата година тези конструкции стават безцелни и безсмислени. Няма да забравя как на пръв поглед, без видими причини, се разруши СДС. Днес СДС остави една сюррия горди наследници, всеки който поотделно е СДС. А когато са заедно няма СДС. Има скандал. Просто мисля, че времето на този тип управленски конструкции от непартиен и неидеологически тип вече е минало. 10 години е разумния срок за търпение. Но разбира се, тези въпроси трябва да ги решава Борисов, ако да би могъл и ако да би искал.

Втората причина за доволството е в БСП, и това го чух най-ясно формулирано от уважаемия г-н К. Добрев, който вчера каза, че „ние се връщаме в местната власт“, тъй като не помня в колко областни центрове „ние сме в балотаж“. Вчера особено ясно осъзнах, че няма начин да се развали настроението на БСП, защото те са абсолютни прави. Тяхната логика е много проста – ако отначало си бил в мортата и после са те пренесли в интензивното отделение, това хубаво ли е или е лошо?

П. В. Възкръснал си.

В. В. Разбира се. Каквото и да се каже на ръководния екип на БСП, те ти отговарят „Ами при Станишев, какво беше?“ И човек е длъжен да млъкне, защото при

Станишев наистина беше заприличало на морга. Да, наистина, Станишев решаваше други въпроси. Така че, на фона на състоянието на БСП от Станишевото и от Миковото време всяка промяна е за добро. Всеки път, когато преминеш от мортата в реанимацията, макар и окичен с тръби и със системи...

П. В. Дишаш...
В. В. Дишаш, и дори от време на време и клепачите ти помръдват. Клепачите на БСП помръдват. Това е радостно и топли нашите сърца.

П. В. Въпросът е доколко това помръдване е сериозно и доколко то може да предизвика ентузиазма на големи групи хора.

В. В. Вижте, помръдването е факт, не бива да се оспорва, работата е там, че ние станахме свидетели през последните, да кажем 2 години на една осъзната не промяна, а подмяна на целелогагането на „Позитано“ 20. Неща, които не съм сигурен, че са забелязани от специалистите, от т.нар. редови социалисти, членове на БСП, подчертавам членове на БСП, тъй като в България повечето социалисти вече не членуват в БСП, така стана. Редовият социалист, член на БСП, може и да не усетил, но на „Позитано“ 20 направиха подмяна на целелогагането. БСП беше обикновена класическа партия, която се бореше за победа, т.е. за власт. Сега вече БСП работи по минималистичния принцип – да не паднем под определена бройка. Да направим символна победа, да участваме в обиколките на олимпиадата, можем да сме последни, но все пак сме участващи – т.е. - не сме умрели. В този смисъл няма сила, която да развали доброто настроение на, „Позитано“. Не бих се и опитвал, да, клепачите помръдват. А доколко ръководството на БСП е успешно в големия, във великия политически спор, затава кой да бъде на власт и по какъв начин – то някак не е ефективно. Те продължават да се сравняват със себе си в минало време. Като си представи човек ситуация, в която още го е нямало, и като си представи другата ситуация, в която вече няма да го има, човек осъзнава колко е хубаво все пак да го има в някакво качество – макар пиан под масата или тежко болен, или окичен със системи в интензивното отделение. С други думи не може да се спори с ръководството на БСП. Има ги, без съмнение. Имат ли шанс, ресурс и воля да

участват в голямото преразпределение и прелегитимирание на властта в България – не, няма, но за тяхно оправдание ще кажа, че те и не искат да имат. Те искат друго. Голямата грижа на ръководството на БСП е да не отидат на публично място, където има журналисти, които да попитат „Ами оставката?“. Наистина, трябва да се спре с това искане на оставки и да се приеме реалността. Но на този етап истината е, че БСП е по-скоро идейно течение в ГЕРБ. Битката не е да се обърне банкетната маса, а да се седне на нея, като онези нахалници от ГЕРБ се сместят малко, да ни дадат и на нас няколко места около банкетната маса, ето, ние си идваме с

лъжиците. Аз не усещам никакън идеологически заряд, не усещам никаква идеологическа алтернативност. БСП може да заслужи правото да се нарича ефективна партия от ляв тип, едва когато – или ако – преживее три големи промени. Първо, реидеологизация, тъй като те в момента не знаят нищо за собствената си идеология. Второ – реорганизация, тъй като организационния сектор е оглавен от великия български политик К. Добрев, който няма време за организация, той има време за други неща, които са също много важни. И трето, репартизация – това би означавало ръководството на БСП да се отнася към партията си не като опасна сила, която трябва да се озанпява непрекъснато, а като към безкрайно кадрово депо. Заиграването с „гержданска квота“ в БСП е сигурен белег на това, че ръководството на БСП не възприема партията си като партия.

П. В. А добър ли беше ходът на Мая Манолова, според Вас?

В. В. Това е третият резонен въпрос. Да, това беше добър ход. Лошото е, че централната стратегема беше някак несполосна. Централната стратегема беше как за първия тур ние работим с десните, божем, а за втория тур работим с левите. Или някак обратно. Всичко това би могло да бъде ефективно и да проработи, ако се приеме едно предположение – че българският ляв гласоподавател няма памет, че е като златна рибка, която помни само три минути. Да разделиш българските гласоподаватели на леви, на които обръщаш гръб, за да хванеш десните, които трябва да те забележат и накрая да се опреш на левите – това е тъпо. Тъпо и безсмислено. Аз знам

кой измисли тази стратегема

П. В. Кой?

В. В. Не, не бива да се напада личности. Аз го познавам лично, той е мой добър познат. Проблемът не е, че той е такъв, какъвто е, а че все още на някои места го вземат насериозно – при положение, че той самият не ги взема насериозно, а просто им продава стоката си. Той е социолог, или поне така обича да го приемат, и е активна фигура. Но ние говорим не за човека на стратегемата, а за стратегемата на хората. Идеята, че Мая Манолова ще повтори успеха на президента Радев на пръв поглед изглежда разумна, но на втори поглед се очертават разлики, които не дават възможност за действия така. Радев показваше безразличие към БСП, но никога не се е старал да ѝ обърне гръб, докато Мая Манолова положи специални усилия никой да не може да я асоцира с БСП.

Но пък самият замисъл съвсем не беше лош. Аз смятах че Мая Манолова имаше шансове, а защо да не кажа, че и сега има.

П. В. Това щях да ви попитам. Смятате ли, че тя има шансове сега, на втория тур?

В. В. Ще ви отговоря диалектично – ако ви кажа, че има шансове, това означава да стана жертва на желателното си мислене. А и не съм силен в кратките прогнози. Да, струва ми се, че тя има шансове. Но не мога да обоснова това мое предположение. Всичко зависи от състоянието на т.нар. „душевен живот“ в софийската градска, прости Господи, десница. Там по-скоро е нужна психиатрична експертиза, а не политологическа.

Едно от основанията от БСП да са доволни, а и самата Манолова да бъде доволна е, че наистина, от незапомнени времена, те направиха балотаж. Какво може да се каже по този въпрос? Първо – да, наистина е така. Но това че си стигнал до балотаж, там където балотаж е бил немислим, това е велика психологическа победа, това е безусловна морална победа, а защо не и идеологическа победа, за социологическа победа може също да се говори. Но това не е политическа победа! Тук, между социологичията и политиката се вижда пропастта, която наистина трябва да ги дели. В България е прието българските социолози да дават ум на политиките, а политиките да социологизват, когато им падне, с повод и без повод. За мен политиката е суверенна област на човешко действие, а социологията е суверенен дял от науката.

П. В. Добре, обаче ако БСП не е така желаната алтернатива от големи групи от обществото, кой би могъл да бъде?

В. В. На този етап въпросът

ОТКРОВЕННО ЗА ПОВАЛЕНА БЪЛГАРИЯ

От стр. 1

В „Тераците“, символ на непоклитимото през вековете българско мироздание, е големия бор в широкия стопански двор на селския стопанин. Но идва капитализмът. Не паразитният, не либералният, а обикновеният, този, който разрушава идилгията, който размества нравствените и социални пластове, установява господството на парите, възвишава индивидуализма, паразитизма и собственничеството. Това е краха на извечното българско общество, генетично свързано с традицията, с православната етика, с изнуриетелния, но честен труд, превръщащ Отецеството в място за пребиваване, където едни се нагаждат и оцеляват за сметка на духовната си деградация, а за неуслепите да се адаптират настъпва лична трагедия. Те загиват без да разберат какво им се е случило, търсейки вината в себе си.

Сто години по-късно, народът на България преживява „дежавю“ – живеем в най-бедната държава в нова Европа, нацията е обезверена и нещастна, младежите, получили образование, профе-

сия и умения в Родината си са принудени да работят в чужбина, за да гарантират с труда си благополучието на пенсионерите в Германия, Испания, Англия, Гърция,

огромното мнозинство български пари, власт и удоволствия на определена група хора, наричаща себе си „българска политическа класа“. Масата граждани виждаше това, което се случва, недоволстваше и коментираше по време на социализма в кухните, а днес – във фейсбук, но... дотук. Социалният отдушник сработва! Всички очакват „Того“!

Италия, САЩ и Канада.

Тежка и безрагостна българска орусия!

Но вече знаем защо и как стигнахме дотук; знаем и помним, че вината я носят точно определени хора, които трябва да понесат сурово наказание!

Безспорно мнозина от мислещите хора в България осъзнават, че срива на народната демокрация, дала достоен живот за

ДИАГНОЗАТА...

на заявка за власт срещу тях не е формулирал никой. Има много мераклии да седнат на масата заедно с ГЕРБ, но никой не е готов да обърне масата.

П. В. Т.е. някой трябва да излезе и да каже, както беше казал класика преди 100 години – „Есть такая партия“.

В. В. Да, но да не лъже. Ако има такава партия, трябва да се каже, че има. А ако няма, а той лъже – това са отново игрите на диалектиката между мортата и интензивното отделение. Къде е по-добре, да си в мортата или в интензивно, „изберете сами“.

П. В. Т.е. някой с воля за власт.

В. В. Някой с дълга воля. Воля за власт има във всеки общински съветник, който желае да упражни властта си като подложка за фирмата си. Аз сега използвам един стар и компрометиран израз – нужни са хора с „дълга воля“. Изразът е компрометиран израз – нужни са хора с „дълга воля“. Изразът е компрометиран израз – нужни са хора с „дълга воля“. Изразът е компрометиран израз – нужни са хора с „дълга воля“. Изразът е компрометиран израз – нужни са хора с „дълга воля“. Изразът е компрометиран израз – нужни са хора с „дълга воля“. Изразът е компрометиран израз – нужни са хора с „дълга воля“. Изразът е компрометиран израз – нужни са хора с „дълга воля“. Изразът е компрометиран израз – нужни са хора с „дълга воля“. Изразът е компрометиран израз – нужни са хора с „дълга воля“.

за дългата воля. БКП, впрочем, докъм 65-70-та година на миналия век беше именно политическа сила с дълга воля, след това като комунистическа партия тя умря към средата на 70-те години и тогава започна „Новото време“, което ние сега приключваме. Защото същото това ново време наистина приключва сега. Аз не се шегувам, или поне не се шегувам много, когато твърдя, че ГЕРБ – това е наследник на БКП. Ако не беше проведен оня конгрес, на който БКП беше преименувана и идеологията ѝ беше отвинтена, за да се замести с друга, БКП можеше спокойно да стане ГЕРБ – управленска корпорация, заедно с роднините, съсловията, с родовите, племнатата и клиентелата. Клуб на самозабавящите се партията.

П. В. Е, трябва да има нещо ново като форма.

В. В. Разбира се, историята се повтаря, но никога не се повтаря в същите форми. А кой още трябва да бъде доволен? Трябва да бъдат доволни журналистите, защото този път не ги

качкаха и не ги биха прекалено много, а пък социолозите са винаги доволни в такива случаи, защото техните заявки, по правило, са винаги добре заплатени.

Но аз бих завършил този обзор с теза, обратна на тази, с която започнах. Вижте, в ситуация на избори – и това го наблюдавам отдавна, не е за първи път – най-страшната и най-опасната държава тайна – това е избирателната активност в момента, когато човек иска да я научи. Дойде момента да напомня колко е важно да се прави класическата разлика между легалност и легитимност. Тази местна власт, която вече се ражда – тя ще бъде легална, защото е законна. Ако някъде има нарушения и фалсификации, те няма да променят, както е прието да се казва, крайния резултат. Но има разлика между легалност и легитимност. Власт, която е произведена – независимо местна или централна – с избор под 50% активност практически има да отговаря на много неприяни въпроси относно ле-

гитимността си.

П. В. То е така на много места, г-н Вацев.

В. В. На много места властта е нелегитимна, наистина. Преди няколко години от Европа дойде модата да се твърди, че тези, които не участват в избирателния процес, всъщност са доволни. Опитаха се да завинтят в България тази идеологема – стана скандал и се отказаха. Работата е там, че легитимността не се мери с цифри разбира се, но за истинска легитимност се говори само тогава, когато има достатъчно висока политическа активност. А когато политическата активност е ниска, може да се даде пример: как един лекар казва на пациентката си – ти си добре гримирана и хубава жена, признавам, но си тежко болна, защото хемоглобината в твоята кръвна картина се вижда, че е 50. А долната граница на хемоглобина е 120, ако не греша. Политическият хемоглобин на цялата българска политическа класа вече клони към нулата. С други думи, българската политическа система страда от тежка политическа анемия и това е големият въпрос, за който си струва да се мисли.

П. В. Благодаря ви.

В. В. Благодаря ви аз.

Дисекция на една система

От стр. 3

Името на нашия герой е Олег Дерипаска – световният “алуминиев крал”, собственикът на заводите ГАЗ и концерн “Базовый элемент”, крупният транснационален енергиен и меднен бос, с активи за над 28 млрд. ам.дол. през 2008 г. Сега вече са значително по-малко.

Ето, какво казва той в интервюто си за ВИП - Бюлетина “Времето на Евразия” през март 2006 г. – шест години след избирането на Владимир Путин за президент на Русия. Публикуваме това интервю-идповед като уникално свидетелство за уникалните процеси развили се в една велика и непобедима братска страна, в която подхоят на матричните профили не се различава особено, поради общият цивилизационен модел, който е формирал народите ни. Прочетете и запомнете. Предупреждият е въоръжен!

Въпрос на журналиста Николай Асмолов: Олег Владимирович, неотдавна президентът на Русия ви прие в резиденцията си “Бочаровски ручей” и вие му изложихте своите мащабни планове за участието си в металургичния и енергиен бизнес в Средна Азия. Как да си обясним този ваш интерес към азиатските проекти?

Отговор на Олег Дерипаска: Едрият бизнес, както и всеки друг, търси свободни ниши за своята дейност. Но едрият, за разлика от дребния и среден такъв, е привързан технологически към държавната власт. Преди всичко – във финансовата сфера, след това в технологията за управлението на обществото, в политическите структури, в публичната информация и т.н. Трябва да се отчитат всички фактори, започвайки с обществените настроения още в етапа на формирането на претендиращите за власт групи и завършвайки с финансовите институти. Ако едрият бизнес не държи ръката на пулса на тези процеси, то той не може да реализира своите проекти.

Н. А.: Разкажете ни, как днес оценявате дееспособността и ефективността и на властта в Русия, и на руския крупен бизнес?

Н. А.: Какво е тайна, кой влиза в този ваш кръг?

Н. А.: Това не е тайна! Всички тези, които последователно се обединиха около първия президент Борис Елцин, тези, които поеха отговорността да приемат тежки икономически и социални решения. Въпреки опитите да се разиграва картата на популизма, каквито имаше огромно количество – и в политиката, и в икономиката на Русия. Твърде често това бяха хора неграмотни, даже бих казал глупави...

Н. А.: А имена от този ваш кръг бихте ли назвали?

Н. А.: Губернаторът на Чукотка Роман Абрамович, моята персона, ръководителя на банка МДМ Андрей Мелниченко. Да продължавам ли?

Н. А.: Благодаря ви, разбрах. А тази власт демократична ли е, как я оценявате?

Н. А.: Къде по-демократична? Но при положение, че отхвърлям приказките за демократията, при която някой като че ли нещо решава, вливайки в кабината за гласуване. В действителност кабинетите съществуват, за да може насе-

жваният апарат, на средствата за масова информация и на всички останали елементи за управление на масите. За тази работа се намериха добри мениджъри.

Н. А.: А Путин, извинете, мениджър ли е? Или той сам си взема решенията?

Н. А.: Президентът на Русия е своего рода топ-мениджър, който управлява цялата страна. Той е умнен, адекватен, човек който никога не превишава пълномощията си. Забелязахте ли как заработи правителственият апарат, как работи пресуратурата, съда, специалните служби, как работят телевизионните канали, пресата? Напротив блестящо! Всички те помагат на икономиката, на бизнеса, а не му пречат, както беше до неотдавна. В този случай може да се дават пари, което ние и правим!

Н. А.: “Ние” – това крупният бизнес ли е?

Н. А.: “Ние” – това е реалната власт в Русия. Крупният бизнес е част от технологията за управление.

Н. А.: Ако не е тайна, кой влиза в този ваш кръг?

Н. А.: Това не е тайна! Всички тези, които последователно се обединиха около първия президент Борис Елцин, тези, които поеха отговорността да приемат тежки икономически и социални решения. Въпреки опитите да се разиграва картата на популизма, каквито имаше огромно количество – и в политиката, и в икономиката на Русия. Твърде често това бяха хора неграмотни, даже бих казал глупави...

Н. А.: А имена от този ваш кръг бихте ли назвали?

Н. А.: Губернаторът на Чукотка Роман Абрамович, моята персона, ръководителя на банка МДМ Андрей Мелниченко. Да продължавам ли?

Н. А.: Благодаря ви, разбрах. А тази власт демократична ли е, как я оценявате?

Н. А.: Къде по-демократична? Но при положение, че отхвърлям приказките за демократията, при която някой като че ли нещо решава, вливайки в кабината за гласуване. В действителност кабинетите съществуват, за да може насе-

ОТКРОВЕННО ЗА

лението да има възможност да ходи на избори – с духовна музика, тържествено. Това население трябва дълго да помни, че е имало демократичната възможност да избере този, когото иска. Това е елемент за стабилизиране на обществените процеси. Съвършено е ясно, че икономиката, едрият конкурентноспособен бизнес, не могат да поемат такъв огромен риск – произволно назначаване на мениджърите в държавния апарат, както на някой му хрумне! Нито в една западна страна няма такъв произвол, а при нас, в средния ешелон на управление съществуваше такава ситуация. Това силно пречеше на властта и бизнеса. Сега този риск е ликвидиран, да, и кадрите са защитени. Кадрите за управление на страната и държавата трябва внимателно

зерната си заплата, получавана от бюджетната каса. Ако човек правилно разбира всичко, ако той е задействан в технологията за упражняване на властта, то в такъв случай на него му се полага такова ниво на заплащане, каквото е необходимо за много доброто осигуряване на неговия и на семейството му живот. Филмите и блокбастерите за борбата с корупцията са необходими за широките маси от населението – това е особена пиар кампания на държавата. Така е и при нас, така е и в Америка, навсякъде. При това не е корупция, когато едрият бизнес плаща заплата и осигурява дълготраен доход на държавния чиновник. Сега този риск е ликвидиран, да, и кадрите са защитени. Кадрите за управление на страната и държавата трябва внимателно

реализира. За избора на лидери в средноазиатските републики ние работим с тях, но в политическия процес пряко не се намесваме. Ние вече се научихме от САЩ на правилното поведение и дори добрихте техните технологии.

Н. А.: Имайки предвид вашите близки отношения с президента на Русия Владимир Путин, как израждате отношението си със “силоваците”, излезли от специалните служби?

Н. А.: Особена пиар кампания на държавата. Така е и при нас, така е и в Америка, навсякъде. При това не е корупция, когато едрият бизнес плаща заплата и осигурява дълготраен доход на държавния чиновник. Сега този риск е ликвидиран, да, и кадрите са защитени. Кадрите за управление на страната и държавата трябва внимателно

Н. А.: Западът няма ли да се изплаши ако използвате лазерни, психодиспансери, ако се наложи да използвате подобни стари схеми?

Н. А.: Новите пиар технологии позволяват да се действат изпреварващо, като се избягват ненужни скандали. Западът така или иначе преглътне китайския Танянин и влага в стабилността на КНР огромни средства. Ще преглътне и Новият ред в Русия.

Н. А.: В специалните служби не се ли появява желание да вземат властта под свой контрол?

Н. А.: Ние приемаме в структурите на управление само онези бивши служители на силовите структури, които разбират приоритетността на финансовите механизми. Т.е. призовават нашето лидерство. Ако бивш КГБ-шник, даже с голям опит, няма кръгозора и не разбира, че той е длъжен върно да служи на реалната руска власт – шансовете му са нищожни. В същото време, ние изпитваме голяма необходимост от хора, които умеят да реализират технологията на нашия контрол над обществото.

Н. А.: Интересно, а как смятате, каква е ролята на опозицията в структурата на властта? Въобщие тя нужна ли е?

Н. А.: Задължително е нужна. В противен случай технологията за управление на масите става непълноценна. Например в Русия ние успяхме да сформираме немаргинални опозиционни групи и добре да ги управляваме. Техните функционери са напълно наши и добре им плащаме. Съществува и маргинални групи, с които ние също добре работим. Дадем им, а след това им вземем даденото и т.н.

Н. А.: Каква според вас е ролята на Обществената палата, която неотдавна бе създа-

Олег Владимирович Дерипаска

да се подбират. Държавният мениджър трябва преди всичко да бъде адекватен, преди всичко по въпроса за приоритета на бизнеса в държавата. На второ място, той трябва да е професионалист. В този случай има всички шансове властта да го подкрепи, включително и с достойно материално стимулиране. В никакъв случай той не трябва да “взима под масата” самостоятелно материално стимулиране. Където си иска и колкото си иска. За съжаление, все още има области в Русия, където този въпрос не е отрегулиран. Що се отнася до моите отношения с Владимир Путин, то се са изключително близки, топли и дружески. Вие правилно сте забелязали че Владимир Владимирович е човек, който умеет много внимателно да слуша и да запомня, да анализира, и да реализира идеите си. Аз много го ценя и не съжалявам, че на времето нашия избор се спира на него.

Н. А.: Кажете, във вашия бизнес съществено ли се стимулират чиновниците материално? Как се предпазвате от обвиненията в корупция?

Н. А.: Не ме разсмивайте! Никъде в света чиновниците, в т.ч. и в проваохранителните органи, съдиите не живеят с ми-

иска. Затова говорихме вече.

Н. А.: Още един въпрос. Няма ли да се занимавате със смяната на ръководителите в републиките в Средна Азия? Много от тях са упрежвани в узурпация на властта, в тоталитаризъм?

Н. А.: Интересното в структурите на управление само онези бивши служители на силовите структури, които разбират приоритетността на финансовите механизми. Т.е. призовават нашето лидерство. Ако бивш КГБ-шник, даже с голям опит, няма кръгозора и не разбира, че той е длъжен върно да служи на реалната руска власт – шансовете му са нищожни. В същото време, ние изпитваме голяма необходимост от хора, които умеят да реализират технологията на нашия контрол над обществото.

ПОВАЛЕНА БЪЛГАРИЯ

дена по инициатива на президента Путин? Действително ли тя ще помогне да се очисти държавния апарат в Русия от корупционери?

Н. А.: Естествено да, защото тя ще бъде изключителен PR на държавата. На първо време там ще се наложи да бъдат отстранени някои неадекватни хора. Тези, които ще останат ясно ще разберат, къде може и къде не може да се пила. Например необходимо е да се прочистят генералите в армията. И веднага ще се появи процес за съществуващите унижения на младите войници в армията. Обществената палата ще се намеси решително. Генералите няма да успят даже и да мръднат. И така, по този начин!

Н. А.: Как, според вас, трябва

да се отнасяме към талантите хора въобще? Как вашата властова система ги използва?

Н. А.: Много просто. Веднага и за винаги ги купуваме. Или, ако сделката не може да стане, ги унищожаваме.

Н. А.: Физически?

Н. А.: Сега това не е на мода. Обичайната в подобни случаи наша технология е моралното им унищожаване. Аз вече ви разказах за какво се използват послушните вече бивши спецовете от КГБ и от другите специални служби. Морално ликвидираният противник доказва нашата сила и нашите безкрайни възможности. Такъв нещастник, колкото по-високо крещи и моли за помощ, толкова по-добре. Той крещи, а нийкой даже не му подава ръка.

И той става смешен. Останалите сами се усещат дали си струва да вървят срещу нас или не. Ето, Ющенко постепенно става смешен. Особено след като се договорихме с Юлия Тимошенко. Тя, между впрочем, е напълно адекватен човек и професионален политик, помогна ни за Николаевския глиноземен завод. Сега на Ющенко не му остава нищо друго, освен да се разхожда из Европа и да моли за подкрепа. Резултатът от неговите усилия е смешен – на нас, европейците, се чудят как да ни угодят с всеки изминал ден все повече и повече. Ще дойде време, когато всички интересни фабрики, целият транспорт на Украйна ще бъде наш. Това е сигурно. Така се прави играта.

Н. А.: Много твърда позиция! О. Д.: Безкомпромисна игра – безкомпромисна позиция! Н. А.: Още малко да говорим за икономика. Кажете, рублевата зона – реална ли е за страните от ОНД? О. Д.: Разбира се, че е реална. Доларът има огромни проблеми. Ние не бива да го стромоляваме, а не можем и да се запасяваме, защото емисионните лимити са колосално завишени. Еврото е непълноценно, защото Евросъюзът не може да играе с емисията, така както прави Федералната резервна система. Така че на страните от ОНД им е нужна рублата за вътрешните им разплащания. Но с едно условие – в рублевата зона ще бъдат допускани само

тези, които имат конструктивна власт.

Н. А.: Можете ли го дагете пример за такъв подход?

Н. А.: Разбира се. Армения. Там предприятията стават наша собственост и се предоставят добри гаранции на бизнеса. Поради тази причина и властната структура е добре конструирана.

Н. А.: Може ли да направим извода, че нашите азиатски републики имат добри шансове да привлекат руския крупен бизнес?

Н. А.: Да, може.

Н. А.: Благодаря, ви за интересното интервю, в което имаше истинска есклузивна информация.

Н. А.: Моля ви, всичко това е именно за вашия ВИП бюлетин. Не трябва да се транслира във вестниците и в Интернет. За тях по-уместни ще бъдат други въпроси и други отговори.

Предупреждият е въоръжен

Тази “изповед” е уникално свидетелство за уникалните процеси, развили се в една велика и непобедима страна, която, както обикновено се случва там, по вина на свои ръководители и политическата й класа допуска да бъде разбивана, разгромявана, демобилизирана и обезверявана! Временно!

Споделянето от олигарха Дерипаска е дисекция на една система, която има за цел да държи в неведение и подчинение цели народи и, в крайна сметка, цялата планета. Това е разобличаващият сам себе си “Третият път” на Бил Клинтън – моделът мечта за Нов световен ред на старите и нови глобалисти и неолиберали. Уникалното в случая е, че след победата на САЩ в Студената война, много бързо Съветският съюз се превърна в овладян и напълно контролиран пазар за инвазия на транснационалните компании. След десетилетията напразни усилия, това бе и заветната цел на Запада Русия да бъде обезкървена и обезсилена откъм военни възможности и да бъде изкорен изключителния патриотизъм на руския народ. Няколко богати семейства – собственици на ОРС, отдавна бяха сложили ръка на всички възможни системи за контрол и въздействие върху населението по целия свят – бе останала само неовладяна територията на социалистическата система, начело със СССР. За десет години, по време на управлението на Елцин, американците успяха да създадат и възпитат свои клонирани копия, на които и предадоха властта в Русия. И, както казва Дерипаска: “Ние вече се научихме от САЩ на правилното поведение и даже добрихте техните технологии”.

За един от избранниците на владеещите Русия американски “клонинги” “центърът” бе определил първоначално и Владимир Путин като човек от групата на демократично-реформатори в Санкт-Петербург. С негова помощ, най-вече при ликвидирането на опасния ислямски фундаментализъм в Чечня, руският бизнес успя да реализира модела, за който говори Дерипаска в интервюто си. И този модел, под зоркото око на откъдоканските куратори,

функционираше изправно: постепенно и методично суверинитета на РФ изтъняваше. Американците уверени в своята изключителност и силовото наложено авторитет не забелязаха, обаче, че новият лидер на Русия внимателно и професионално анализира и прогнозира развитието на събитията, и че е способен да направи своите непоколебими и верни изводи. След историческата реч на Путин на конференцията по безопасност в Мюнхен, през февруари 2007 г., все още много малко от присъстващите там западни политици успяха да осмислят, за какво им говори руският президент. Те тогава не се и напругаха да търсят отговор на собствения си въпрос: “Who is mister Putin?”, разчитайки че след президентските избори през 2008 г., ще намерят нужния им “ключ” към новия президент. На практика така и стана. Последва наглата военна авантюра в Грузия, ловкото подвеждане в СС на ООН за Либия и последвалата ужасяваща смърт на Кадафи, уволнението на московския кмет Лужков и т.н. След световната финансова криза, провокирана от САЩ и довела до тежки последици за Русия, министър-председателят Путин осъзна, че нищо добро не очаква Русия по избора от Горбачов и Елцин общ “партньорски” път със САЩ и страни от НАТО. Напротив, новите “приятелски” действия на политиката на изолация на РФ и обграждането от нови и от кандидат-членове за НАТО. Путин,

за когото от първостепенно значение винаги е било спазването нормите на православната етика и морал, грижата му за по-добър живот за обикновените хора и величието на Отечеството, помейки и бомбандировките над Югославия, решително се заема със създаването на високоэффективна отбранителна мощ на страната, повежда борба за изкореняването на корупцията и започва формирането на огромни федерални парични фондове, които да предпазват държавата от готвените й икономически и финансови капани.

Запознавайки се с циничните откровения на руския олигарх Олег Дерипаска, ще има наши читатели, които ще бъдат изненадани от почти пълното съвпадение между откровенията на руския милиардер със случилото се и случващото се днес в България. В това няма нищо странно, защото, от една страна, подходът на американските специални служби и икономически консултанти, по същество, е бил унифициран за нашите две страни, а от друга – нашите народи са извървяли почти един и същ исторически път, помагали си взаимно, заблуждавайки се и съвместно борейки се с враговете на православието и славянството, и затова изборът на решения в двете страни е почти един и същ. Но когато срещу нас бяха хвърлени огромни мракобесни сили, зомбирани един път завинаги да приключат с духовността, със съборността, със су-

веринитета ни, при това използвайки непознати механизми, схеми и прийоми и предателството на политическата класа, то измъкването от примката бе почти невъзможно. Все пак Русия на Путин успя!

Ако заменим само имената на руските олигарсите и политиките отпреди десет години с днешните наши “первенци” ще видим, как във времето самораслите “избрани” от клуб “Г-13”, от кръга “Капитал”, от сдружение “Глобална България”, от конгломерата “КТБ, #КОЙ!” и кръгът “Банка”, наемайки политически мениджъри, подбрани сред посредствени партияци, адвокати, учители, счетоводители, сервитьори, борчета, охранители и пр. “късметлици” и млади кандидати за славата, създават мафия, която прави и невъзможното, за да попадне в орбитата на “властната технология” и да се добере до добре платени постове, гарантиращи им власт, пари и удоволствия.

Да, това е “технология”, но ръководена и под контрола на могъщия финансов транснационален капитал, а не на обективно сложил се система за грабеж и измама на народите!

Въпросът е, след като знаем всичко това, ние, мислещите и моещите, имаме ли решение? Естествено, че имаме! Но преди всичко трябва заедно да си изясним, кои сме и какво искаме! Трябва да намерим най-големия “общ знаменател” и да формулираме каузата, която ще ни превърне в “сговорна дружина”! Трябва да открием и издигнем своя лидер! Трябва ни смелост и вяра, за да пречузим гръбнака на конформизма, на всепоглъщащата младото поколение животинска страст към пари, власт и удоволствия, за да ударим по настанилото се сред нас безродие и кири-якстэфчовщина!

И когато свършим всичко това, децата ни ще се завърнат, ще раждат тук, в България, своите деца и наши внуци, които ще огласяват със смеха си поля и планини, ще благодарят и ще се молят за родителите си, превърнали се в жители на небето, които също се молят за тях!

И България ще пребъде!

НД „ТРАДИЦИЯ“ ПРОТЕСТИРА В ИМЕТО НА ЗАКОНА!

На 1.11.т.г. от 11 до 13 ч. Национално дружество „Традиция“ организира честване на Деня на народните будители и съпроводено с протестно шествие свързано с изнемане на историческото оръжие от 7 членове на Управителния съвет на дружеството и на 12 души от регионалните му клонове. Шествието беше официално разрешено от Столична община И премина по маршрут: НДК – бул. „Витоша“ – Президентството – Министерски съвет. Формиранци в четири блока членовете на „Традиция“, облечени в опълченски, въстанически, хайдутшки и униформи от Първата и Втората световна война, бяха водени от председателя на Управител-

дани дефилираха след униформените блокове. Под звуците на барабан дефилираха – националното знаме на Република България, Самарското знаме, знамето на Национално дружество „Традиция“, военно знаме

регионален клон София Ивайло Танчев запозна присъстващите с незаконните действия на ГДБОБ и Прокуратурата, по време на извършеното в дома му претърсване и изнемане, продължило около осем часа, въпреки че тези исторически оръжия преди много години са декларирани официално в Националния военно-исторически музей.

След неговото изказване полковник о.з. Станчо Джумалиев заяви, че НД „Традиция“ веднага е уведомило ръководството на Съюза на Европей-

прокурор, Председателят на Върховния съд, председателите на Парламентарните групи в Народното събрание, Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва и др.

Полковник о.з. Тодор Предев, се обърна към множеството с думите: „Уважаеми колеги и приятели, дами и господа, честит празник 1 ноември – Ден на народните будители. Днес, ние отдаваме почит към нашите предци, които в годините на мрачното турско робство работиха за пробуждането на българския народ от дълбоката,

ските военно-исторически дружества, където членува от 2008 г., както и Народното събрание, Президентството, Министерския съвет, Главният

почти 500-годишна латаргия! И те успяха! Поклон пред тяхното светло дело! Да живее България!“ След тези вдъхновяващи думи той прочете протестна декларация от НД „Традиция“ адресирана до г-н Бойко Борисов, министър-председател на Република България. По-късно документът бе внесена в Министерския съвет, придружен с няколкостотин подкрепящи декларацията подписи.

Със скандиране „Законите за всички!“, „Ние сме будители!“, „Да живее България!“, шествието се върна по същия маршрут до НДК и приключи в разрешеното от общината време.

Снимки: Борис Марков

и знамената на отделните регионални клонове. Множество плакати отбелязваха Деня на будителите, както и послания, адресирани към държавни институции, свързани с нарушения по време на незаконното изнемане на исторически оръжия на членовете от Управителния съвет и регионалните клонове, с които се извършват възстановки на исторически събития, национални празници, изложби, открити уроци по история в училищата, свързани с бележити дати от българската

ния съвет на Национално дружество „Традиция“ подполковник о.р. Огнян Маринов, магистър по право, полковник; от полковник о.з. Станчо Джумалиев, вицепрезидент на Съюза на европейските военно-исторически групи и от полковник о.з. Тодор Предев, д-р по право и председател на Правната комисия. В шествието взеха участие повече от 250 души от над 20 регионални клона от страната, както и от сродни патриотични организации с близка родолубива дейност. Множество гражд-

СЪС СИЛАТА НА ИЗРЕЧЕНАТА ИСТИНА

От стр. 1

В края на краищата става дума за правдата и истината на едно време, което въпреки тоталното отрицание на централи, меди и агенти на неолиберализма, се опитваше да ни накара да забравим, че онази България, която загубихме, за 30 години бе достигнала върховете на своето икономическо и духовно развитие, бе събрала възхищението и завистта на света със своята 1300-годишнина и освен хилядите фабрики, заводи, освен стотиците язовири и каскади, освен ТЕЦ-овете, жилищата и почивните станции, успя да построи атомната централа „Козлодуй“ със шест реактора, а за годините след 10-ти ноември нова демократична България може да се похвали само с един ниско технологичен завод за боклук! Затова пък народът обедна тотално и загуби всичко придобито с толкова труд и лишения. Текстът на „Тато“ изкръгваше до корен отровните зъби на мантрите за всякакви мултикултурни и европейски ценности. Така че въобще и не се замислих, и текстът, какъвто го знаете, замина за печат.

Край на патриарха,

в която, нито покрусата и горчилката, нито последователността и логиката в действията на генетично заложените пре-

и видяно, и забравено. Така пред очите ми, за кой ли път, изплува тревожната сцена, която вече 30 години не мога да забравя, и която илюстрира моите дълбоки несъгласия и съмнения от онзи период.

Край на една епоха

Януарските нощи на 1990 година бяха студени и ясни. Живеех на висок етаж в едно

Край на една епоха-януари 1990 г.

датели и предателства, нито неблагодарността на довечерните съпартийци и съратници, не са били в състояние да помрачат удивителното самосъзнание за отговорност на Тодор Живков пред народа, пред Отечеството, пред бъдещето на държавата България. И хората разбираха това. Обхваляна ме някакво необяснимо вълнение. Стана ми и тъжно, и чоглаво. В него имаше нещо, което сякаш съм преживял, нещо

работническо общечитие, а в прозорците на отсрещния блок блещукаха сините телевизионни екрани. Бяха дни, в които животът бавно улягаше след въодушевлението от скорошната промяна. Все още хората не се криеха зад плътни щори, пердета и рещетки. Тогава видях нещо, което и до днес живее пред очите ми. В един миг, един след друг, внезапно започнаха да угасват телевизионните екрани. Стоях изпразнен пред прозорца, а зад гърба ми моят телевизор работеше. Когато се обърнах видях как на екрана бившият държавен глава слиза по някакви стълби, нарамил вързоп, или може би одеяло. Камерата показваше смугнени лица на двама-трима охранители край него, а аз запомних изпотените от горчевина, вълнени и горест, многодиоптърни очила на Тато. Оказа се, че това е репортаж за преместването на „престъпния диктатор“, в някоя от килиите на следствения изолатор. Картичката бе дотолкова тягостна, че нито чух, нито за-

помних дикторския текст към нея. Помня само точката, която се появява на угасения телевизионен екран, и която безпогрешно показва приближаващия край на кинескопа. В тази януарска вечер тя беше ярка и продължителна и сякаш искаше да ме подсети, че въстание си отиваше една цяла епоха.

Какво обаче са видели преди мен съседите от отсрещния блок, какво ги е разтърсило и смутило, че и те като мен са посегнали да угасят телевизора, така и не се случи да узная. Мога само да се досещам за тази тягостна неизвестност, която може би ги е спходила, и която спхожда хората, когато безвъзвратно се разделят с нещо, което доскоро е топлолило душите им.

Два позабравени цитата

„Онова, което не ми дава покой и много ме измъчва, споделя Тодор Живков, в едно старо интервю, година преди своята смърт (5 август 1998 г.), е че много хора, в това число и ръководни кадри, бяха подложени на оскърбително охуляване; поколенията ще разберат, че съм посветил целия си съзнателен живот в полза на народа; че пред себе си виждах не дълъг път, а дълъг към светлото отечество, който изгълних.“

По-нататък Тато споменава, че оставката му е била ненавременна, че не си е давал сметка, „не властта поемам хора, които цяха да следват Горбачов до Деветия кръг на ада“, „който тотално ни предаде като сравнително млад обществен строй, като СИВ, като военен договор“. А на въпроса каква би била България днес, ако бяхте успели да спрете перестройката, той отговори: „Ключът на развързката беше в наши ръце, в ръцете на Москва. Западът нямаше ключ и това го изненада. Но Горбачов проигра всичко. За този ключ аз съм се борил да го държим и ако не бяхме успели, цяхме да направим преход, да съхраним социалистическия строй и да го преравним в демократичен, че нито чух, нито за-

съвременната цивилизация.“

Аз, лишенецът!
Няма как да забравя, че съм имал три-четири срещи с Тодор Живков, разбира се след 10-ти ноември. По-важното от тях съм описал и съм дълбоко удовлетворен, че зад престорената веселост, зад убедителната твърдост и обиграност, аз успях да различа дълбоката ранимост на този човек, който с идеите, механизмите и похватите на своето време, бе успял да прише крилата на една увереност и самочувствие и на моята младост. И те бяха превърнали мен, лишенецът, както се изразяват руснаците, недолюбваният и преследван от „сивите шинели на Шесто“ поет, в убеден радетел и участник в строителството на новото бъдеще на България. Професията ми на локомотивен машинист, освен усещането или

илизията, че само мъжете с лъвски сърца, единствено се раждат машинисти, ме караше да отричам с усмивка демонстрираната елитарна извисеност и зле прикритото снизхождение на мнозина мои събратя по перо. Не винаги обаче се стърпявах пред волностите им. За тяхна огромна изненада ги приканвах с моите очи да видят България като огромен слънчев експрес, като слънчогледова нива обрната към ясното слънце, като дом, в който мечтите се сбъдват...

На стр. 8

Евгения Живкова пред портрета на Тодор Живков и надслова на конференцията послучай неговата стогодишнина, организирана от редакционния съвет на в. „Нова Зора“ и п.п. „Нова Зора“ в зала 7 на НДК на 8 ноември 2011 г.

СЪС СИЛАТА НА ИЗРЕЧЕНАТА ИСТИНА

Минчо Минчев открива конференцията. На снимката от ляво надясно: проф. Евгений Гиндев, ст.н.с. Румен Водевичаров, д-р Тодор Предов, адв. Динчо Иванов и проф. Тодор Мишев.

От стр. 7

В такива случаи най-често ставаха внезапно от масата, блъсках вратата, отварях прозореца и тръгнах навън, в моя свят на труден, но честен хляб, на влакове, гари и разстояния. Колелата под мен намотаваха километри от неправди и безсънници, а душата ми се кълнеше над вълненето в огнярската лопата и нажежаваше до бяло, волята ми да бъда. И все не спирах да чета **Натурния лист на всеки влак**, който описваше съдържанието на товара във вагоните. И възхищението, че всичките тези огромни богатства, плод на труда и уменията, на прозорливостта и таланта на моя народ, разгаряше пламъка на синовната ми обич и гордост, караше ме да се прекланям пред неговия подвиг, история и бъдеще.

„Сивите шинели“

Много вода изтече оттогава, но щом съм отгърнал тази страница нека продължа. **Още повече, че днес е 1 ноември.** А на 1 ноември през 1982 година аз слязох от локомотива. В трудовата ми книжка и до днес стоят записани 15 години 3 месеца и 27 дни трудов стаж, като в 10 от тях, нека подчертая това, съм бил локомотивен машинист – Първи клас – най-високата степен в професията! Та на тази дата направо от локомотива постъпих журналист във в. „Транспортен глас“. Междувременно „сивите шинели“ се попростараха – сменяха тактиката на натиск, уволниха съпругата ми, която 13 години бяхме заведващ служител „Личен състав“, последователно в Кремиковски и Люлински РС, последва изключването й от партията и после, в прав текст, бе посъветвана да се разведе с мен. През 1985 година бе инкриминирана стихосбирката ми „Хляб“. Валентин Караманчев разказва за това в най-новата си книга, но

само от секторната гледна точка на Комитета, който той ръководеше. **Когато обаче избухна бомбата във вагона за майки и деца на гара Буново „сивите шинели“ се явиха пред мен** се види в съобщенията на Комисията. Истина е обаче, че след намирането на невзривилото се устройство на Големия плаш на ТК „Дружба“, към него се обръщат нашите работници по терора с молба да им помогне да проследят пътя с използваните от терористите покривка с инициали РСВ (ресторант и спални вазони). Благодарение на получената информация (разбира се и на помощта и на други граждани) оперативниците разкриват в коя работилница и кой конкретно е ушил покривката. Установен е целият път на въпросната покривка от произвеждането до бракуването й. То вече неимоверно стеснява кръга на издирвателните мероприятия и в крайна сметка ни извежда до един от основните извършители. И кой там това е цялата агентурна дейност на

то това между другото. През 2001 г. при мен, в редакцията, дойде Васил Цанов, най-дългогодишният бивш министър на транспорта. Друг път ще разказвам за него, но сега мога да отбележа, че много добро съм виждал от този човек. И че много по-късно разбрах, за всичко което той е правил за мен. **Както се казва и такива комунисти е имало.** Светла му памет. Но тогава се оказа, че е председател на Организационния комитет за честване на 90-годишнината на Тодор Живков и бе дошъл да ме помоли да помогна да бъде издаден Юбилейния лист от името на Организационния комитет. Никога няма да забравя притесненията на този достоен човек, когато се опитвах да ми обясни, че Организационният комитет няма пари, за да ми плати за труда. Успокоих го. Казах му, че бай Тошо ми е давал

татели на Тодор Живков от цялата страна, кметът каза не повече от три изречения. Ще се опитам да ги възстановя по памет: „Уважаеми гости и граждани на Правец, най-безспорната истина е, че на този ден в Правец се е родил Тодор Живков, който в продължение на 35 години е заемал най-високите партийни и държавни длъжности в България. Да не предаваме на този ден политическо звучене“. С това приключи неговата реч и на преден план се появиха две дечица – момиченцето каза няколко думи за баба Маруца, момченцето – за дядо Христос. Всичко за около пет минути! След тях пред микрофона застана Искра Баева. Да си призная чаках слово не възторжено, но премерено и задълбочено, както се полага на учен и историк. **Вместо това всички чухме не повече от десет думи, в смисъл, че за личности като Тодор Живков историята обикновено се произнася след дълъг исторически период – 100-150 години.**

Конференцията за Тодор Живков

При тези думи множеството зашумя, някои тръгнаха да поднасят цветята си и тогава гръмнаха барабаните на Елица и Стунджи. Шумотевицата обаче не можа да заглуши пошлия призив на някакъв ди джей, който приканваше гостите на веселба, кебачета и бира. По нарочно решение на Изпълнителното бюро на БСП партията официално не присъстваше на тържеството по случай 100 години от рождението на Тодор Живков, което, за срам, всъщност продължи не повече от осем минути. Като частни лица присъстваха Румен Петков, Кирил Добрев и Младен Червеняков. Същата сутрин, на 7 септември, Станишев летеше за Брюксел. Трябва да кажа, че сякаш слана бе ослани хората край нас. Бяхме осем души от „Нова Зора“. Седяхме около Спортната зала, пиехме кафе и оглушително мълчахме. Внезапно се чух да казвам: „Имаме ли сили да проведем една достойна научна конференция за Тодор Живков?“ Сякаш са очаквали само този въпрос, моите другари отговориха в един глас, имаме. И на 8 ноември 2011 година имах честта да откроя конференцията в 8.30 и до 19.30 часа в зала номер 7 на НДК, нямаше нито едно свободно място! Залата има 380 места, но на два пъти домакините внасяха по още 80 стола. Издадохме докладите в нарочна книга – „Жив пред българската история“, тираж 2000 броя.

по една шапка пари като машинист и имам да му връщам. Смях се, но покрай съвместната ни работа успях да открия отговори и на много въпроси, за които нямах обяснения дотогава. Но затова, както казах, друг път. На следващия юбилей през 2011 г. бях поканен като главен редактор на в. „Нова Зора“ и като председател на партията със същото име, на юбилейното тържество и възпоменателния митинг по случай 100-годишнината от рождението на Тодор Живков. Тук разказът не може без конкретика. Те се проведеха около неговия паметник в град Правец в близост до Спортната зала на града. Тържеството бе открито, както се полага, от кмета. Мисля че се казваше Никола Нитов. Пред едно 5000-но множество, не само жители на Правец, а и дошли съратници, приятели и почи-

М. М. „Край на цитата. за „Зора“ и „Нова Зора“

Искам да се извиня на читателя за дългия цитат и главно за отклонението в разказа ми. Не аз, не моята скромност, сме в темата. И въобще за първи път отгърщам тази страница от живота си. Но само още няколко думи към нея. Избухна демокрацията и от 14 май 1990 г. аз съм главен редактор на в. „Зора“ и на „Нова Зора“. Може да се каже, че този вестник съм го снувал в онези години. Мечтаел съм да има трибуна, която да се занимава с генералните проблеми на миналото, настоящето и бъдещето на българската нация, с духовното здраве на българския народ. И когато след митинга на опозицията на 18 ноември осъзнах какво бъдеще се дава за народа и Отечеството, създадох концепцията на вестника, който и сега държите в ръцете си.

Траурни Венци пред парламента

На 30.11.2019 г. недоволни и протестиращи граждани поднесоха траурни венци за всяка политическа партия и ги оставиха пред парламента. Това е поредното събитие-протест, организирано от притеснените родители и граждани. Причината – все по-оглушителната тишина от страна на властите за диалог относно новия Закон за социалните услуги (ЗСУ), с който се измени Закон за закрила на детето и още 28 закона и нормативни актове, касаещи децата и семействата.

Законите са гласувани и обнародвани в Държавен вестник брой 24/2019 г., влизат в сила от 01.01.2020 г. и с право могат да се нарекат геноцидни за традиционното българско семейство. Благодарение на размитите понятия за насилие, дете в риск и др., 100% от българските деца могат да се третират като деца в риск. Въвеждане на задължителни социални услуги, размити дефиниции, липса на ясни критерии за оценка, пълно овластяване на НПО (включително с чуждестранно финансиране) и безкраен субективизъм, са оновните недостатъци на тези закони, които освен всичко, са и противоконституционни.

От пролетта насам се организираха десетки протести, които стигнаха своята кулминация на 28.09., когато на площада пред Министерски съвет се събраха над 8000 души. Въпреки многократните покани за публични дебати, покани за срещи, внесени документи до всички възможни институции, две срещи с депутати (проведени проформа и доста буфаторно при тотална липса на интерес от страна на народните представители), гласът не е чул.

След всички тези усилия на редица организации и десетки хиляди граждани, оче-

видно се оказва, че властите не проявяват интерес към протегнатата ръка на притеснените родители и родители.

Траурните венци символизират преумишленото убийство и умъртвяване на българските семейства и съдбите на децата. Поднесени са пред парламента, тъй като именно вътре тези закони са гласувани и приети.

За всяка политическа партия имаше венец с послание: ГЕРБ – Съдбата забавя, но не забравя. Децата помнят мама и тате,

убивайте отечеството. Клетвопрестъпници, спрете! Независими – Купуването и продаването на деца е престъпление. Събития не приключват с това. На 07.11. предстои национално факелно шествие под надслов „Да разпръснем тъмнината за нашите деца!“. Шествието ще се проведе в няколко града, част от които са: СОФИЯ 17.30 ч. - пред Храм паметник "Александър Невски"; БЛАГОЕВГРАД 18.30ч пред Община; САНДАНСКИ 17.30ч. Площад "България"; ПЕТРИЧ 17.30ч. Площад "Възраждане". Протестите и демонстрациите няма да спрат, докато антидетските и антисемейни закони не бъдат отменени. **Българският род обединен за децата – БРОД**

СЪС СИЛАТА НА ИЗРЕЧЕНАТА ИСТИНА

А целият аудиозапис – на диск. Бяхме поканили седем телевизии и 12 вестника. Никъде не се появи и една дума за събитието. Книгата обаче се изчерпа още първия месец. От дисковете, все още има около 50-тина броя. На събитието се изчерпа още първия месец. Докладите на доц. Валентин Вацев, на проф. Евгений Гиндев, на инж. Иван Пехливанов, на проф. Тодор Мишев, на посланиците Тошко Тошков, Христо Малев и Евгений Еков, на професорите Бончо Асенов и Нако Стефанов, на д-р Радко Ханджиев, д-р Тодор Предов, д-р Иван Боев, д-р Пламен Дамьянов, написани с историческа проникновеност и ерудиция, разкриха образа и очертахта размаха на държавния и политически деец, който извърши в двадесети век великата историческа модернизация на Отечеството ни и създаде профила

ската перестройка, която отпуща бутилката на разрушителния демон и застави България да тръгне по междурелигиозния историческиката безпътница. Авторите на докладите успешно успяха да споят съвременната методология и практика, и по този начин постигнаха респектиращ ниво в своя анализ. „Символ верую“

Конференцията имаше невъроятен успех, но нейната истинско постижение е, че очерта вярната насока за разглеждане на този епохален период в развитието на България. Сега, в дни-те пред 30-годишнината от дър-

жава на изтриване и префрматиране, премълчаването на делото на Тодор Живков ще отеква не само като предателство към правдата, но и към труда, към вярата и усилията на милиони българи; към саможертвата на мъчениците на социалната кауза; към вярата на мечталелите и борците за един по-справедлив свят. А такава несправедливост нито животът, нито историята ще позволят. В този смисъл България има нужда от истината за Тодор Живков и неговият век, така както има нужда от истината за себе си, за днешната безпътница, за упадъка и безверие, за посоката и пътеката за излизане от този кошмар и ад.

Ето, тези неща за Тодор Живков и неговия век, за България и изпитанията на времето, за възторзите, надеждите и покрусата, които преживя на родът ни, както и онези страдания, които имах дързостта да напиша за себе си, и които отгърщам за първи път пред читателите на „Нова Зора“, аз исках да споделя пред дните на този, уви, печален юбилей: 30 години от 10 ноември 1989 година. Дълбоко вярвам, че историческото безверие, в което е затънало България, може да бъде прекратено само със силата на изречената истина. Амин!

Инж. Иван Пехливанов

Доц. Валентин Вацев

жавния преврат 10 ноември 1989 г., отново ще лъсне политическата нечистоплътност, отново ще ни оглушат митологемии и клевети, познати до втръсване през

„БИЛ, РАЗБЕРИ МЕ ПРАВИЛНО“

Наскорно в „Ведомости“ публикува стенограмите на някои от разговорите на президентите на Русия - Борис Елцин и на САЩ - Бил Клинтън. Непубликуваните преди документи са достъпни на сайта на президентската библиотека на Бил Клинтън.

Продължение от бр. 44

Елцин: Бил, съгласен съм с това, което казваш, но виж какво ще се случи: Имаме на-

мерение да представим този документ в Думата за ратификация... Тя ще го ратифицира, а след това ще включи условията, че ако поне една от бившите републики на СССР влезе в НАТО, Русия ще напусне споразумението... Именно това ще се случи, ако днес не ми кажеш, очи в очи, даже при отсъствието на нашите най-близки помощници, че в близкото бъдеще ти няма да приемеш (в НАТО) новите републики - аз трябва да го чуя. Разбирам че може би след 10 години или нещо такова, ситуацията може да се промени, но не сега. Може би, това впоследствие ще се развие някак си. Но на мен са ми необходими твоите уверения, че това няма да се случи в близкото бъдеще.

Клинтън: Даже ако аз и ти отидем в килера и ти го кажеш, Конгресът все едно ще разбере и ще признае акта Русия - НАТО за недействителен. По-добре Думата да приеме резолюция с такова условие... Това ще бъде по-добре, отколкото това, което предлагаш. Просто не мога да го направя. Личният ангажимент е същото като публичният... Знаем какъв ужасен проблем е това за теб, но не мога да поема ангажмента, за който ме молиш. Това ще наруши самия дух на НАТО.

Елцин: Добре, тогава нека се договорим - очи в очи, - че няма да има бивши съветски

За какво Елцин молеше Клинтън

републики в първата вълна (на разширение на НАТО). Бил, моля те, разбери ме. Връщам се в Русия с много тежко бреме. Ще ми бъде много сложно да се върна в Русия и да не изглеждам, че все едно съм се съгласил с разширяването на НАТО. Много е сложно.

Клинтън: Ти настояваш на това, което не трябва да бива клин между нас. НАТО функционира на базата на консенсуса...

ята на руските предприятия, ние ще продължим сътрудничеството. Смятам че това е единственият изход от днешната ситуация. Според мен, сега най-важното е, Министерството на финансите на САЩ да препоръча на американските инвеститори да не налагат ограничения на руските компании, да не въвеждат ограничения за икономическото сътрудничество с Русия.

Елцин: Считам че ще бъде полезно да предприемем съвместни стъпки и заедно да се серцнем с Думата. За тях това ще бъде истински шок, за всички членове на Думата. Мисля че това е убедителна победа за нас. Знаеш че членовете на Думата не са свикнали да виждат при себе си своя президент. Но ако президентът на САЩ дойде в Русия и заедно с президента на Русия дойде в Думата и се обърне към тях, това, според мен, ще бъде много силна крачка от наша страна...

Ако решим да отидем в Думата заедно, мисля, че това можем да го назовем революция, малка, но революция. Но, Бил, мисля, че сме длъжни да видим всичко това в тайна, защото трябва да се държи под секрет. Никой не трябва да знае какво планираме. Мисля че нашата телефонна линия е надеждна и отгук няма да изтече информация. Трябва да се направи всичко, това да остане под секрет, в тайна.

Клинтън: Добре, Борис. Ти разбира се, знаещ, че аз се стараям да съм максимално полезен. Според мен, проблемът с получа-

ването на пари от МВФ се крие в това, че те няма да променят ситуацията, докато световното инвестиционно съобщество отново не придобие увереност. За да се случи това, много е важно, да е ясно, какъв е в министър-председателя Сергей Кириенко работите енергично, ръка за ръка, защото хората обръщат внимание преди всичко на това, а не на каквото и да било

Никому не трябва да възникне и мисълта за това, което имаме намерение да направим.

За Путин

Телефонен разговор, 8 септември 1999 г.

Елцин: След няколко дни ще имаш среща с Путин (на срещата на Азиатско-Тихоокеанското Икономическо Сътрудничество в Оукланд). Бих искал да ти разкажа за него,

за да знаеш, що за човек е. Трябваше ми много време, за да премисля, кой може да стане следващия президент на Русия през 2000 г. За съжаление, в онзи момент не можех да намеря нито един кандидат. Накрая, попаднах на него, Путин, изучих биографията му, неговите интереси, неговите познати и така нататък. Разбрах, че е надежден човек, който добре разбира нещата, които се намират в сферата на отговорностите му. В същото време, той е основателен и силен, много комуникативен. И той може лесно да създава добри отношения и контакти с партньорите. Уверен съм, че в негово лице ще намерим много квалифициран партньор. Дълбоко съм убеден, че той ще бъде подкрепен като кандидат през 2000 г. Ние работим над това.

Среща на президентите в Истанбул, 19 ноември 1999 г.

Клинтън: Кой ще победи на изборите?

Елцин: Путин, разбира се. Той ще стане приемник на Борис Елцин. Той е демократ и добре познава Запада.

Клинтън: И е много умен.

Елцин: Той е твърд човек и има вътрешна опора. Ще направи всичко възможно той

Борис Елцин предава Конституцията на РФ в ръцете на новия президент Владимир Путин

да победи, разбира се, в рамките на закона. И ще победи. Вие ще работите с него. Той ще продължи курса на Елцин към демокрация и развитие на икономиката и ще разшири контактите на Русия. Той има енергия и ум, за да постигне успех.

Превод от руски език - Гияс ГУЛИЕВ

От стр. 12

Но след 60-те години на ХХ век, когато светът преживяваше т.нар. „научно-техническа революция“ и социализмът видимо изостана в своето догонващо капитализма развитие, се видя, че причината за увеличащото изоставане е в пренебрегване законите на пазара. В България конкретно се създаваха различни „нови икономически механизми“, за да се стимулира производството и обновлението, за възбуждане в работника и ръководителя на личния интерес за повече и по-добра работа. Социализмът бе далеч по-бавен и неуспешен в усвояването и прилагането на новите технологии. Уж залагаше на електрониката, но постиженията му бяха твърде скромни в сравнение с тези на капитализма в развитите западно-европейски държави. Западът ограничаваше достъпа специално на България, а и на другите страни от социалистическата общност до пазара на технологии, а нейните учени и технолози не бяха в състояние сами да се справят с тяхната липса.

Така или иначе през 70-те години вече започна да се говори открито и шумно за необходимостта от прилагане на пазарните принципи в стопанския живот. С тази цел и се създаваха въпросните „нови икономически механизми“. Но те не доведоха до почти нищо – освен до промяна в съзнанието на стопанските ръководители преди всичко, а и на интелигенцията, че една от причините за изоставането на социализма е неспособността на социалистическата икономика за произвеждане стоки и услуги в достатъчно количество, а също и да се повишава жизненото равнище. Все повече става ясно, че социалистическата икономика е поставена на непродуктивна основа и е лишена от лостове, които да й отворят пътя към интензивното развитие.

Но нова класа, която да играе ролята на трето съсловие или да възкреси буржоазията, не се бе създала. Т.нар. социалистически човек не се роди и утвърди в социалистическото общество. Недоволствата нарастваха, макар да нямаша видимо проявление. Общата обстановка, поне в България, бе спокойна и липсваха каквито и да било признаци за предстоящи социални и политически катаклизми. Макар икономическата ситуация да се влошаваше прогресивно, политическата стабилност бе очевидна и не бе застрашавана от нищо.

Оказа се обаче, че все пак се подготвят събития, които радикално ще променят политическата и икономическата обстановка в България, за

ИЗПИТАНИЕ НА ИСТОРИЯТА

да тргне нейната история в нова посока.

На 10 ноември 1989 година Тодор Живков подаде оставка. Така приключи цяла една епоха, свързана с неговото име. Отприщи се обаче огромна обществена енергия, каквато българският свят не беше виждал отдавна.

Беше и тъжно, и жалко, и смешно

Първоначално тази енергия се насочи към обновлението на БКП и за възвръщането й към демократичните правила и норми, които според новите й ръководители са били нарушени по времето на Тодор Живков. Хората подкрепяха тези ръково-

дители и вярваха, че те ще преодолеят огромните трудности, които се бяха натрупали в държавата. Но започнаха открито да се изразяват недоволства. Такива прояви преди нямаше и това постави ръководството на БКП и държавата пред непознати изпитания, пред които бяха безсилни. Сега именно се прояви неспособността и неподготвеността на партията да разрешава сполучливо острите проблеми открито и компетентно. Настъпи паника. Тя дойде и от неизвестността в СССР. Там също протичаха сериозни процеси, които не намираха решение. Засилиха се сепаратистките тенденции. Огромната държава бе пред разпад и не й беше до България. Това допълнително нагнетяваше обстановката у нас. Вече го нямаше Тодор Живков, а значи никой нямаше да каже последна и решаваща дума. Колективното ръководство, което трябва да замени „едноличния режим“, се беше объркало като пиле в кълчища.

Започнаха стачки, протести, граждански неподчинения, поругаване на партийни символи. Появиха се нови лица с претенции за водеща роля в обществения живот, започна бърза реабилитация на забранените след 9.IX.1944 г. политически партии, въвлекли

България в Тристранния пакт и довели до приобщаването й към национал-социализма и фашизма. Новите лица си служеха с антикомунистическа риторика и призоваваха да бъде сменена системата и да се реставрира капитализма. Изпълнените до смърт нови ръководители на БКП и държавата, някои от които бяха и преди членове на политбюро или министри, се паникьосаха. Такова „чууд“ те нито бяха виждали, нито бяха очаквали да се случи. В паниката си те заговориха за помирение, за спиране на гражданската война. Колкото повече тези ръководители проявяваха обърканост, слабост и готовност за компромиси, толкова

повече нарастваха претенциите на „демократичните сили“. Така се стигна до т.нар. „Кръгла маса“, на която трябваше да се изработят механизмите на „прехода към пазарна икономика“ и „демократичната държава“. Срещу властта седнаха никога неизвестни дотчера мъже и жени, брадясали, неутледни, но вече произведени в ранг на политици. И за самите тях това бе странно и те не знаеха дори как да се държат. Не им се вярваше, че и те са „власт“ и „делат мегдан“ със „страшилищата“, които са виждали само от портретите във вестниците и на трибуната на мавзолея на Георги Димитров. Беше и тъжно, и жалко, и смешно.

Впрочем, сега се видя, че внушаваша, че е силна, всемогъща и безнаказана власт, която допреди дни е била права и решаваща дума. Колективното ръководство, което трябва да замени „едноличния режим“, се беше объркало като пиле в кълчища.

Започнаха стачки, протести, граждански неподчинения, поругаване на партийни символи. Появиха се нови лица с претенции за водеща роля в обществения живот, започна бърза реабилитация на забранените след 9.IX.1944 г. политически партии, въвлекли

И макар целта да беше да се „възстановят ленинските принципи на партийната демокрация“, те се превърнаха в оръдие за саморазправа, обругаване и дискредитиране не само на въпросните хора, но и на цялата БКП и социализма като система. Стигна се дотам, че т.нар. „опозиция“, която все повече придобиваше самочувствие и амбиции, да диктува решенията на Народното събрание. Особено драстична бе нейната намеса в промяната на Конституцията на НРБ. В своята наглост, която допреди малко бе комична, но вече придоби опасни и трагични измерения, се погаври с Народното събрание и му наложи да бъде премахнат чл. 1, регламентиращ ръководната роля на БКП, както и да се въведе нов институт на държавната власт на мястото на Държавния съвет – президент (председател) Републиката. И Народното събрание прие тези гаври за нормални и напълно допустими, за да угоди на пръкналите се от небитието „демократични политици“.

По същество самата БКП започна демонтаж на социализма и социалистическата държава. Тя прие да се проведат избори за Велико народно събрание, което да изработи нова Конституция и определи характера на новия тип държава.

Съветският съюз беше пред разпад и доброволно отстъпи на САЩ своето влияние в България.

Тогавашното ръководство на БКП доброволно започна демонтажа на социализма и реставрацията на капитализма в България.

Трудно ми е да преценя каква е била и колко време е продължила душевната борба у тези, които тогава стояха начело на партията и държавата, но до такова решение те очевидно бяха стигнали. Или им го бяха внушили! Давам си сметка, че вече са били под силния натиск на САЩ и Запада, които бяха овладели процесите в държавата и ги управляваха енергично. Не ми се вярва някой да е оказал съпротива или поне да е проявявал несъгласие.

Така започна реставрацията на капитализма.

Реставрацията на капитализма не е само в политическата риторика и в многопартийната политическа система, а в смяната на собствеността върху средствата за производство. От държавни (общонародни) те трябваше да станат частни! Това бе голямото изпитание, пред

което дори историята бе безпомощна да го преодолее. В онзи момент нямаше никакъв друг политически субект с реална власт и влияние върху обществото освен БКП. Затова историята възложи на нея да реставрира капитализма, който пред 45 години тази партия сама бе разрушила и отхвърлила. От „кумова срама“ тя сега го тримира като „пазарна икономика“, за да й повярват, че за никакъв капитализъм не става дума, просто се осъществява онова, което вече бе политически мотивирано в т.нар. „Юлска концепция“ от 1987 г., въз основа на която бе издаден и Указ № 56 на Държавния съвет за стимулиране на частната инициатива и създаването на нова организация на икономическата дейност. Справедливо е да се подчертае, че това бяха идеологическите, политическите, икономическите и юридически-те основания и механизми за осъществяването на прехода към пазарна икономика.

Следва

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Проф. д. ик. н. Бончо АСЕНОВ
акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Виолета СТАНИСЛАВОВА
(отговорен редактор)
д-р инж. Марин БЕЛОВЕВ
Проф. д-р инж. НАКО СТЕФАНОВ
акад. Николай ХАЙТОВ
ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р ист. н. Тодор МИШЕВ
Фотографи Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01
ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтяба“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
УниКредит Булбанк
IBAN BG43UNCR70001519963494
BIC
UNCRBG5F
Примат се оригинали по стандарт 30 реда,
56 машинописни знака.
Ръкописи не се рецензират и не се връщат.
Броят е приложен редакционно на 1.11. в 14 часа.
Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 13 до 15 часа
ISSN 1310-8492

ИЗПИТАНИЕ НА ИСТОРИЯТА

Панко АНЧЕВ

Продължение от брой 44

Социалистическата революция не само сменя държавната власт, но веднага започва разрушаването на стария тип държава заедно с нейната икономическа система. Национализират се средствата за производство, кооперира се земята, въвеждат се нови икономически отношения и така практически буржоазията се отстранява напълно от

тическата власт, но не засегна икономическите отношения. Защото не тя владееше вече средствата за производство, а и нямаше намерение да ги владее. Но тя все пак се опита да се реабилитира политически, защото можеше в някаква степен да разчита на селяните, които доскоро владееше, и които още не се бяха пролетаризирали.

След социалистическата революция

практически нямаше класа, която да реставрира капитализма.

Системата и нейната политическа власт имаха много врагове и противници, които усилено работеха срещу тях. Затова и бяха изградени толкова строго организирани репресивни органи и служби, които трябваше да разкриват, обезоръ-

за социализма бе във възможността той да бъде разложен от „империалистическата пропаганда“ и от подривната дейност на врага, както и в различните пречки от икономически характер, които Западът поставяше пред СССР и социалистическите държави.

Като философия и политическа идеология на буржоазната епоха марксизмът разглеждаше историята линейно и движеща се от по-нисшия към по-висшия начин на обществено устройство и равнище на производителните сили и производствените отношения. В тази линейна йерархия социализмът и комунизмът са най-високата степен. И човечеството няма как да се върне обратно там, откъдето вече е преминало. Затова и буржоазно-капиталистическият свят ще пре-

властта и господството си. Тя престава да съществува като класа. И сякаш опасността от реставрация на разрушената и отхвърлена система, е напълно премахната. Опасност съществува за политическата власт, защото има много врагове – външни и вътрешни, но самата система, основана на социалистическите и икономически отношения, не е заплашена реално. Особено от 60-те години нататък, когато и материалната база на икономиката е напълно променена, собствеността е почти само държавна и кооперативна.

Да си припомним, че когато аристокрацията в Западна Европа се опита да реставрира старата система след буржоазните революции, тя промени поли-

жават и наказват работещите против нея. Не се допускаше дори разколебаване в мисленето и поведението на гражданите в надеждността на строя, държавата и икономиката. Но това е друга борба – не тази, която трябва да е срещу реставраторите на буржоазно-капиталистическата система. Такава борба не се водеше, защото не се и допускаше, че е необходима, а и щеше да е срещу неизвестен враг и противник.

Причини за историческия обрат

Повтарям още веднъж: реставрацията на капитализма не бе проблем, който изобщо се поставяше и обсъждаше. Защото изглеждаше не-реален и невъзможен за осъществяване. Голямата опасност

мине един ден в системата на социализма, но в никакъв случай не е допустимо и възможно да се случи обратното.

Тук обаче трябва да отчетем някои особености на най-новата история и специално на историята на социалистическата икономическа и политическа система, които са сред важните причини за историческия обрат в развитието.

Маркс беше подчертал изрично, че социалистическото общество преминава през два основни етапа: социализъм и комунизм. Социализмът е преходен етап от капитализма към комунизма и в него се запазват, за да бъдат постепенно преодолен и пригодени към социализма, редица негови свойства и принципи. Най-важният от тях в икономиката са пазарни-

105 ГОДИНИ ОТ РОЖДЕНИЕТО НА ПЕЙО К. ЯВОРОВ

РОДИНА

Обичам те, родино, и ме трови поради тебе често ядна скръб, под гнет стоименен превивам гръб и влача аз, неволник, твоите окови...

Но що си ти? Земя ли в някои предели? Пръстта на тоя дол, на она хълм, еднакво мрътва в зной, под дъжд и гръм която днес един — друг утре ще насели?

Къде си ти, къде, родино моя? Нима сред тая повилняла сбир от вълци и кози — на длъж и шир потирена, чието име е безброя?

Не си ли ти на майчиното слово, що най-напред погали моя слух, не си ли откровителния дух: на словото, — на битието вечно ново?

Но то... но то е в мене, тук, където риде миналото — тъмен ек, и дето бъдащето — зов далек, нашепва сънищата здрачни на сърцето.

И ти си в мене — ти, родино моя! И аз те имам: радостта е скръб... Че под неволно бреме вия гръб. И аз те имам — за да бъда сам в безброя.

те отношения. Пазарът през социализма се запазва, макар да не му се отрежда решаващата роля, каквато му бе вменил капитализмът. Но пазарът при социализма остава със своята регулираща производство и потреблението функция. Това означава, че държавата не се намесва изцяло в икономиката, а свежда своето участие в нея до контрола и планирането, без да ги абсолютизира и без да изключва механизмите на пазара или да ги пренебрегва. За Маркс комунизмът означава изключително висока степен на икономическо развитие и равнище на живот. А те не се постигат със строго регулирана икономика и премахване на предприемачеството.

От друга страна опитът на Съветския съюз непосредствено след революцията с въвеж-

дането на т.нар. НИП, т.е. „нова икономическа политика“, показва, че забогатяващият предприемач от самосебе си се превръща във враг или поне в опонент на властта. Защото икономическата му сила не допуска да бъде изолиран от нея и тя да не се съобразява с него. Или да го кара да работи само в нейна полза и подкрепа, а не за себе си. Затова и Сталин я отмени, макар да бе въведена от Ленин за съживяване на напълно разрушената съветска икономика.

По същество, първият етап на социализма бе просто отречен или по-точно, бе му оставено да подготви преди всичко личността към онова възвишено състояние на духа и разума, каквото Маркс предвиждаше за комунизма.

На стр. 11